

Scrisoare nimănui

Alina Drăgan

Nu știu cum să-mi
Încep
Discursul inept...
Iubesc
Mi-e dor
Disper
Nu mai știu
Dacă trăiesc...
În amintiri si realități
Paralele mă perind,
Ca prin niște
Pagini pe care le-am
citit cândva
În neamintirea mea...
Iluzii neîntâmpate,
Iubiri pierdute,
Prietenii sufocate
De timpi, de orgolii,
De frustrări nedescărcate...
Și frici...frici multe
Mă cutremură...
De ieri, de azi,
De nicăieri,
Frici care mă orbesc
Sau mă întărită să
Cred sau să
Mă îndoiesc
De mine, de lume,
Și de viața mea toată...
Speranțe de care mă agăț
Sau prăbușiri în
Care mă mint că mă
Înalț...
Și doare
Doare atât de mult
Lipsa unui cuvânt,
Neînțelesul unui
Gând
Sau simțământul destrămat
În tăceri...în tăceri mii,
Care mă fărâșă încet, încet,
În fluturi mici cu aripi argintii...
Adresez scrisoarea asta

Cuiva care poate a trecut
Pe aici...
...bilet de tăcere
Și de întoarcere la sine...

Și-ntr-o literă se-ascund atât
De multe strofe nevăzute...
Iar inima mea, vai,
Câte a scris pe pereții din care
Nu putea să evadeze...

Iar dacă plânsul meu ar cădea
In vid,
Câtă ploaie s-ar întoarce în cerul ei...

Și câți timpi petrecuți cu mine
Am cărat în spate...

Și câtă singurătate...

Și parcă m-am constrâns prea
Mult...
Și parcă am uitat de mine...
Vioară tăcută plângând
În pustiu...

Nu știu cum să-mi
Sfârșesc
Discursul inept...
Iubesc
Mi-e dor
Disper
Nu mai știu
Dacă trăiesc...